

Tesdorpf: Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) kom i sit Foredrag flere Gange ind paa, at den Beskyttelse, der er foreslaaet sat for Raasukker, var en Landbrugsbeskyttelse, og gjorde opmærksom paa, at Hovedparten af det danske Landbrug alle Dage havde krævet, at den ikke vilde have nogen som helst Beskyttelse, af hvad Art nævnes kunde, og fremhævede, at heldigvis var der dog enkelte ædle Fynboere, der holdt Ideens Fane højt ogsaa paa det Omraade i Modsætning til de mere forslugne Møenboere, Lolliker og Falstringer. Jeg maa i den Henseende gøre opmærksom paa, at det ikke er rigtigt at kalde det for en Landbrugsbeskyttelse, naar vi fordre Beskyttelse for dansk Roesukker. Var det en Landbrugsbeskyttelse, skulde det være Told paa Roerne, Landbrugets Raastof, men som bekendt ere de toldfri. Det er en Beskyttelse paa det Produkt, der udvindes af Landbrugets Raastoffer. Det er altsaa en Industri- og ikke en Landbrugsbeskyttelse. Det er en Beskyttelse af den Industri, der er knyttet til Landbrugets Raastoffer, Sukkerroerne. Her have vi nu hidtil haft en Beskyttelse paa halvanden Øre. Den bliver efter Flertallets Forslag reduceret med godt 37 pCt., og vi søge overalt i denne Revision af Toldloven for Sukkerets Vedkommende at komme ind under Brysseler-Konventionen, og for det raffinerede Sukker bliver den fulde Spændvidde, som efter Brysseler-Konventionen er tilladelig for raffineret Sukker, vedtagen. For selve det danske Roesukker gaa vi ned og bevilge kun det danske Produkt en Beskyttelse, som er 25 pCt. af det, Brysseler-Konventionen tillader. Jeg maa derfor paa det bestemteste tage Afstand fra det ærede Medlems Udtalelse om, at der her skulde være en Beskyttelse for det danske Landbrug. Angaaende de øvrige Anker, som det ærede Medlem kom ind paa, antager jeg, at der senere bliver Lejlighed til at komme tilbage til dem, og dem skal jeg ikke opholde mig ved i Dag. Jeg skal blot tilraade mine Meningsfæller at stemme for de tre Ændringsforslag, som Flertallet har stillet under Nr. 7, 8 og 9.

la Cour: Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) talte en hel Del sidste Gang, vi vare sammen her, om, at det, han ønskede, var nedad, nedad og nedad med al Told, særlig Beskyttelses-tolden. Det kommer naturligvis af, at det ærede Medlem endnu bevarer de Teorier, han maaske i sin Ungdom, for 50 Aar

siden eller mere, lærte af Datidens Nationaløkonomer. Men det er jo et stort Spørgsmaal, om de Teorier i Virkeligheden, i det praktiske Liv, have bestaaet deres Prøve, thi ganske sikkert var der ogsaa Mænd den Gang, der søgte at faa dem gennemførte i forskellige Stater, og de bleve ogsaa gennemførte, men man gik bort fra dem igen. Hvorfor? Fordi de ikke vare praktiske. Det System er et ligefremt Licitationssystem, som man ønsker indført mellem Staterne. Det gælder om, hvem der kan levere Varerne billigst, dem skulle vi foretrække. Man nøjes ikke med en almindelig Konkurrence mellem Borgerne i selve Landet; man kalder endogsaa Udlandet ind for at faa dem til at tage Del deri. Det ærede Medlem kom den Gang med nogle Forklaringer, som vi for Resten have hørt saa ofte, navnlig angaaende den lille Mand, der lavede Kønrog ovre paa Bornholm, og han kom til det Resultat, at Staten gjorde klogere i at betale ham de Penge, han havde at leve af, end i at give ham Beskyttelsen. Men der er heri noget haltende. Ganske vist faar han ikke saa meget i Fortjeneste, som den Beskyttelse, der er given paa Kønrogsforbruget her i Landet, udgør; men Spørgsmaalet er for det første: Udnyttes den Beskyttelsen? I mange Tilfælde udnyttes den jo ikke, men selv om han udnyttede al Beskyttelsen, bliver dog det næste Spørgsmaal, om han faar hele Fortjenesten, og det gør han jo ikke, en hel Del af hans Arbejdere faar selvfølgelig ogsaa noget af Fortjenesten. Derfor halter det, som det ærede Medlem fremførte. Men saa kom det ærede Medlem ind paa Kartoffelmel og fortalte, at der her nu bliver forlangt en Toldbeskyttelse paa Kartoffelmel. Dette gik, saa vidt jeg husker, frit ind til 1863. Det var aldeles urimeligt at indføre denne Afgift igen, fordi der var en enkelt Fabrikant ovre i Jylland, der havde begyndt denne Industri, og som sagde: Jeg kan ikke optage Kampen med det indførte Kartoffelmel, for i Tyskland køber man Kartofflerne for 1 Kr. og 1 Kr. 80 Øre, derimod vil man ikke dyrke dem her under 2 Kr. eller 2 Kr. 50 Øre Td. Samtidig raillerede han lidt over, at der taltes om, at denne Industri vilde skaffe Arbejde til mange Mennesker ude paa Heden, fordi vi snarere mangle Arbejdere til Landbruget. Vi have Arbejde nok, men Spørgsmaalet er blot: Have vi vellønnet Arbejde nok? Det er det, jeg betvivler i høj Grad. Naar det ærede Medlem dernæst sagde, at 2 Kr. 50 Øre vare alt for